

[Niels Ravn.]

hospitaller i hovedstadsområdet og i Odense, Ålborg og Århus, medens hele det sydlige Jylland ikke får noget sådant.

Dette forekommer mærkværdigt på baggrund af, at man på by- og amtssygehuset i Fredericia gennem nogen tid har foretaget denne behandling finansieret alene på kommunal basis. Det måtte være naturligt, at man her fik den samme støtte fra staten som i de øvrige landsdele.

Den fg. indenrigsminister *Thestrups* svar (4. juli 1969):

I min ansøgning af 19. juni 1969 til finansudvalget om statstilskud til dialyse- og nyretransplantationscentre har jeg nærmere redegjort for de konklusioner angående organisationen af disse behandlingsformer, der er indeholdt i en betænkning afgivet i slutningen af 1968 af et lægeligt ekspertudvalg nedsat af sundhedsstyrelsen. Dette udvalg konkluderer bl. a., at dialyse- og nyretransplantationscentre primært bør placeres på store sygehuse, som har specialister i medicinske nyresygdomme (nefrologi) og derudover rummer en række andre specialer, som er nødvendige for optimal behandling. Allerede af denne grund vil det ikke for tiden være muligt at etablere en ordening, som i afstandsmæssig henseende tilgodeser befolkningen i det sydlige Jylland i højere grad, end det vil ske ved den plan, som udvalget har foreslået, og som har dannet grundlag for min ansøgning til finansudvalget.

Samtidig vil jeg gerne fremhæve, at det klart kommer til udtryk i udvalgets betænkning og har været en klar forudsætning for min ansøgning om særlige statstilskud på dette område, at de foreslåede centre tilsammen skal betjene hele landet. Centrene vil således hver for sig i vidt omfang komme til at dække områder, som er større end de kommende nye amtskommuner. I denne forbindelse må man regne med, at dialysecentret i Odense — i lighed med hvad der gælder for radiumstationen og den neurokirurgiske og neuromedicinske afdeling i Odense — kommer til at betjene det sydlige Jylland.

Ud fra disse synspunkter har jeg ikke fundet grundlag for at anmode om særlige

statstilskud til by- og amtssygehuset i Fredericia.

Af *Holmberg* til finansministeren (27. juni 1969):

„Vil ministeren ændre forfaldsdatoerne for vægtafgift af motorkøretøjer, således at de bringes nærmere sidste rettidige betalingsdag, evt. falder sammen med denne, og således at opkrævningerne kan udsendes i rimelig tid inden?“

Begrundelse.

Endnu 3 år efter at opkrævningen af vægtafgift af motorkøretøjer m. v. i en del af landet er overgået til centralregistret for motorkøretøjer, er det almindeligt, at opkrævningerne først udsendes 3-4 uger efter, at afgiften er forfalden. Denne forsinkelse har tilmed vundet hævd i en grad, så en sætning i den trykte vejledning på bagsiden af opkrævningen lyder: „Ny opkrævning for en hel afgiftsperiode vil blive fremsendt, når den nye forfalds dag er passeret“.

Efter den forsinkede opkrævning har bil-ejeren 3-4 uger at betale afgiften i før sidste betalingsfrist, den 20. i den følgende måned.

Denne tidsfølge forfalds dag-opkrævning-betalingsfrist betyder imidlertid praktiske besværligheder og uklarhed for både sælgere, forhandlere og købere i en del af de mange tilfælde, hvor en bil i mellemtiden har skiftet ejer.

Problemet er bl. a., at der ganske klart i vejledningen på opkrævningen — og i loven — står, at afgiften påhviler den, i hvis navn køretøjet på afgiftens forfalds dag var registreret, men straks derefter tilføjes, at staten har panteret i køretøjet også hos en eventuel ny ejer, og at opkrævningen kan videregives til og benyttes af køberen, hvis køretøjet sælges efter forfaldsdatoen. Til alt dette kan man så føje, at sælgere på salgstidspunktet måske slet ikke har modtaget opkrævningen endnu, og at politiet efter loven i givet fald kan fjerne vognens nummerplader hos den intetanende køber.

De praktiske besværligheder og uklarheder synes at kunne begrænses stærkt ved en såre enkel ændring af finansministeriets bekendtgørelse om opkrævning af vægtafgift. Da en fremskyndelse af ekspeditionen af opkrævninger fra centralregistret vel ikke